

Иван Вазов

Сън в планината

Сънувах, че съм умрел
и че закопали мене
някъде във тоз предел,
под тез дъбове зелени.

И не беше мойта смърт
вечна с тоя свят раздяла:
мъртва бе едната плът,
а душата бе остана.

И долавях в гроба свой
глухий ромон на реката,
слушах нощния покой
и дъхът на планината;

как над гроба ми зелен
стъпки лекички нагазват
и аз слушах как над мен
самодивите приказват...

И душа ми като в храм,
в храм надземен и чудесен,
продължаваше и там
недопятата си песен.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4651>]